

Motivul întrebărilor

Versete călăuzitoare: Geneza 18.25; Romani 9.20,21

Geneza 18.25: Nu va face dreptate Judecătorul întregului pământ?

Romani 9.20,21: Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, care răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Va spune lucrul întocmit Celui care l-a întocmit: „Pentru ce m-ai făcut astfel?” Sau nu are olarul autoritate asupra lutului, să facă din aceeași frământătură un vas spre onoare și altul spre dezonoare?

Întrebarea este: Suntem noi capabili să înțelegem căile de guvernare ale lui Dumnezeu?

„Ni se cuvine să dăm o sentință asupra lor?”

„Suntem noi în stare să descifrăm tainele adânci și înspăimântătoare ale providenței divine?”

„Putem noi, suntem noi chemați să explicăm realitatea zguduitoare că, copilași nevinovați sunt incluși în judecata venită peste părinții lor vinovați?”

Necredința păcătoasă ar putea disprețui acestea considerându-le sentimentalitate naivă, aparent bolnăvicioasă, ar putea să se împiedice de ele, dar credința adevărată, creștinul temător de Dumnezeu, întâmpină toate acestea cu întrebarea simplă, dar sigură și tare:

„Nu va face dreptate Judecătorul întregului pământ?”

Acesta este singurul drum corect pentru a scoate la capăt cu astfel de întrebări. Dacă omul vrea să evalueze acțiunile de guvernare ale lui Dumnezeu, dacă își propune să decidă ce este demn de Dumnezeu și ce nu este demn, atunci cu adevărat am pierdut orice noțiune adevărată despre Dumnezeu. Și tocmai aceasta este ceea ce diavolul vrea să obțină. El vrea să îndepărteze inima de Dumnezeu, și pentru aceasta îl determină pe om să facă deducții, să pună întrebări, să chibzuiască într-un domeniu care depășește cu mult orizontul lui intelectual, așa cum este cerul deasupra pământului. Putem noi înțelege pe Dumnezeu? Ar trebui ca noi înșine să fim Dumnezeu ca să putem.

Să pui la îndoială planurile, acțiunile și căile Creatorului atotputernic și ale Conducătorului atotștiutor al universului este deosebit de absurd și păcătos pentru muritorii minusculi. Cu siguranță, mai devreme sau mai târziu toți trebuie să constate ce greșală îngrozitoare au făcut. Ar fi bine pentru toți acești critici și pentru toate aceste persoane care pun întrebări dacă ar ține seama de ceea ce spune apostolul inspirat în Romani 9.20,21: „Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, care răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Va spune lucrul întocmit Celui care l-a întocmit: «Pentru ce m-ai făcut astfel?» Sau nu are olarul autoritate asupra lutului, să facă din aceeași frământătură un vas spre onoare și altul spre dezonoare?”

Omul nu este capabil să evalueze căile de guvernare ale lui Dumnezeu

Ce simplu: ce convingător și incontestabil! Aceasta este metoda divină să întâmpini toate „de ce” și „cum așa” al rațiunii omenești. Dacă omul are autoritate asupra lucrurilor, pe care îl ține în mână – o realitate pe care nimeni nu o poate contesta -, cu cât mai mult Creatorul tuturor lucrurilor are autoritate asupra creaturilor pe care mâna Sa le-a format. Oamenii pot exprima tot felul de păreri, pentru ce Dumnezeu a permis să pătrundă păcatul, pentru ce El nu a nimicuit imediat pe satan și îngerii lui, pentru ce El a permis șarpelui să înșele pe Eva, pentru ce El nu a împiedicat-o pe Eva să mănânce din fructul oprit – pe scurt, „de ce” și „cum așa” nu încetează, dar răspunsul este: „Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, care răspunzi împotriva lui Dumnezeu?” Nebunie oarbă, arogantă a creaturii, a cărei capacitate de înțelegere a fost întunecată prin păcat și care este total incapabilă să rostescă o sentință corectă despre ceva dumnezeiesc, ceresc, veșnic, despre felul cum Dumnezeu trebuie să acționeze într-un caz sau altul!

În ceea ce privește pe aceia care sunt totuși neliniștiți prin îndoieli și cumpăniri temătoare cu privire la unele căi de guvernare ale lui Dumnezeu și cu privire la întrebarea zguduitoare referitoare la condamnarea veșnică – îi putem numai sfătui să studieze acel mic Psalm 131, plăcut și să ia la inimă:

„Doamne, inima mea nu este mândră și ochii mei nu se înalță și nu umblu în lucruri prea mari și prea minunate pentru mine. Dar nu mi-am liniștit și nu mi-am potolit eu sufletul ca un copil înțărcat lângă mama lui? Sufletul meu este în mine ca un copil înțărcat” (Psalmul 131.1,2).

Titlul original: „Der Mensch ist nicht befähigt, Gottes Regierungswege zu beurteilen“
Din *Hilfe und Nahrung*, 1971, pag. 337–338; 1967, pag. 20–22.